

ใช้ถ้อยคำให้เป็น

ถ้ารักตัวเอง
จะต้องทำให้เขารักเรา
ด้วยการคิดดีพูดดีทำดีกับเขา
เดี๋ยวเขาก็คิดดีพูดดีทำดีกับเรา
>>>>>>

ถ้าไม่รักตัวเอง
เราก็ทำให้เขา
โกรธเรา เกลียดเรา
ทุกอย่างมันแล้วแต่เรา

๒๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๕

ถ้าถือสา มันก็เป็นเรื่องเป็นราว
ไม่ถือสา มันก็เป็นลมเป็นแล้ง

ถือที่มีมือ...ก็หนักที่มีมือ
ถ้าเราวาง มันก็เบาที่มีมือ

>>>>>>

ถือที่ใจ...มันก็นักที่ใจ
ถ้าเราวาง มันก็เบาใจ
พอกายเบา ใจเบา
ก็สร้างบุญอย่างเดียวได้เต็มที่

๒๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๕

คำพูดเป็นสิ่งสำคัญ...
ให้เลือกสรรถ้อยคำ
ที่สร้างความรู้สึกระประทับใจ
จะแนะนำอะไรก็ตาม
ต้องทั้งอ่อนทั้งหวาน...เหมือนผลไม้
>>>>>>

เวลาจะพูดอะไรต้องคิดให้ดี

เลือกประโยคที่เขาฟังแล้ว

เขารักเรา ไม่รังเกียจเรา

แล้วก็ทำงานร่วมกันได้

๒๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๕

คำอ่อนคำหวานนั้นมีอานุภาพ
ยกตัวอย่าง เราจะเอาเหล็ก
มารัดวัตถุสักชิ้น
จะต้องรัดเหล็กให้เป็นลวด
ให้อ่อนยืดหยุ่นเสียก่อนถึงจะรัดได้
>>>>>>

คำพูดก็เช่นเดียวกัน
ต้องให้นุ่มนวล
อ่อนด้วย หวานด้วย ไพเราะด้วย
และให้ออกจากใจที่เต็มเปี่ยม
ไปด้วยความจริงใจ บรรณาดีจริงๆ

๒๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๑

เราจำเป็นจะต้องเป็น
นักอักษรศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่
ที่มีถ้อยคำดีเหลือเฟือ...
พูดไปแล้วเขาได้รับฟัง
ด้วยความปิติยินดี

๒๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

ชมตัวเองดีกว่าคนอื่น

๒๑๕

พูดแต่ปียาวจา
คำพูดเป็นสิ่งสำคัญ
การพูดให้เป็นที่รักนั้นไม่ยาก
สิ่งเหล่านี้เราฝึกได้
>>>>>>

เพราะถ้อยคำในโลกมีเหลือเฟือ
และเป็นของฟรีด้วย
เหมือนอากาศที่เราหายใจ
ใครมีปัญญาก็เอามาใช้
ขึ้นอยู่กับการฝึกฝน
และนำมาใช้บ่อยๆ

๒๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๕

คำพูดอันเป็นที่รัก
มีมากมาย เหลือเพื่อ
ให้นำมาใช้ได้ฟรีๆ
ไม่เสียเงิน

๒๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๕

โลกเรานวนวายทุกวันนี้
เพราะปากคนที่พูดออกไป
โดยขาดความเข้าใจ
เรื่องโลกและชีวิต

๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๖

๒๑๙

เราจะพูดแต่ถ้อยคำ
ที่ชุ่มชื้นเบิกบานใจ
และนำความสุขให้แก่กัน

๒๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๕

สิ่งที่ควรระมัดระวัง...
ในการทำงานร่วมกัน คือ คำพูด
“พูดได้” อย่างเดียวไม่ได้
ต้อง “พูดเป็น” ด้วย
พูดให้ถ้อยคำมีวิตามินบำรุงใจ
ให้เจริญเติบโตงอกงาม

๑๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๖

